

Maria Pey. La vida que passa sobre la pell

Sobre la pell llisca el vent com un pessigolleig constant que ens acaricia. Sobre la pell cauen les gotes de la pluja que es bifurquen en petites partícules brillants per tot el cos. Sobre la pell transita la vida i és el lloc on van quedant les cicatrius, les ferides, els petons, les carícies.

Foto: Marc Prat.

A través de la pell entrem en contacte amb les onades, les plantes i la resta d'éssers vius. Captivats per la seva resistència i flexibilitat, molts artistes decideixen convertir-la en el seu llenç. És el cas de Maria Pey, que dins del seu estudi de tatuatges manresà La Llum imagina mons fantàstics per plasmar sobre aquesta superfície sensible. Una flor de gessamí que s'enfila per la costella, una mandala plena de formes geomètriques al clatell, una libèl·lula capturada a l'avantbraç. El tatuatge és una forma d'expressió, un impuls instintiu per comunicar a través del cos, apunta l'artista, de 25 anys, asseguda còmodament en un sofà de color caramel.

La protagonista d'aquesta història conversa sobre el món del tatuatge al seu estudi, ubicat a la Muralla del Carme, on predominen els colors vius. Els ulls se'n van directes al color verd de les parets, als dibuixos perfilats en negre que decoren portes i passadissos i als petits objectes enigmàtics, com ara un mirall en forma d'ull, coixins llampants i palets d'encens cremant que donen un aire màgic a l'espai. L'artista sosté que en la seva professió es crea una atmosfera misteriosa entre l'artista i la persona que està sent tatuada. «Sovint s'esdevé un clima de confiança sorprenent i la persona s'obre d'una forma diferent a la manera que ho faria si estigués al dentista o comprant el pa». Els motius que porten a la gent a tatuar-se són diversos: des de la mort d'un ésser estimat al record d'un gran viatge, la passió per la música... «Molts s'emocionen mentre els tatuo i aleshores m'adono de la fragilitat que comporta dibuixar sobre un llenç viu i sensible com la pell humana».

La tatuadora avança fins a la sala particular on treballa i, en obrir la porta, s'observa una paret coberta de papers retallats amb diferents dibuixos que mostren la seva evolució en el món del tatuatge. Des de llunes amb rostre, passant per deesses gregues que fumen, calaveres ornamentades amb flors o rellotges de sorra interminables. Quan pensa en el temps, els ulls de color cafè li brillen d'una manera diferent. L'artista va viure la infància a Prats de Lluçanès. En aquella època, ja mostrava interès per l'art, en especial, pel dibuix digital. Amb el pas del temps però, va perdre l'hàbit de dibuixar i, a l'hora de triar què estudiar, es va decantar pel turisme. Anys després va descobrir que allò que realment la motivava era l'art i, amb el suport de la seva parella, Jordi Escrigas, va decidir apostar pel món del tatuatge. Tots dos van obrir l'estudi a Manresa el setembre de l'any passat. «Per a mi va ser com un salt al buit amb la incertesa de no saber si me'n sortiria».

Aquella decisió la va conduir a fer un camí d'aprenentatge per conèixer les tècniques d'aquest art. Avui encara recorda les primeres vegades que s'enfrontava a dibuixar sobre la pell humana, amb la pressió que suposa no poder llençar el paper si t'equivoques. Al final, va comprendre que l'art de tatuar requereix precisió, però no perfecció. «Em vaig adonar que és un treball artesanal en què l'artista agafa l'agulla per traçar formes sobre la pell amb totes les dificultats que això comporta». I un cop va comprendre aquesta regla, es va relaxar i va començar a pensar en les possibilitats infinites que presentava la nova làmina on crear. Una superfície bella i delicada, que el temps va erosionant al llarg de la vida.